

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: I. D.**, zastoupeného: JUDr. Petr Šáda, Bořice 65, 538 62 Bořice, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, P.O. BOX 78, Olšanská 2, 139 51 Praha 3**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.4.2013, č.j. CPR-582-3/ČJ-2013-930310-V234,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í:

Shora označeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23.11.2012, č.j. KRPE-85085-43/ČJ-2012-170022-SV, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“),

uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na jeden rok. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

Žalobce namítl, že se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce, které vznesl v odvolání. Jednalo se námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro jeho neurčitost, když výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je neurčitý, neboť z něj není patrné, kdy, kde a jaké zaměstnání měl žalobce bez povolení vykonávat, přičemž tento výrok obsahuje pouze to, že žalobce jako cizinec byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. K tomu žalobce uvedl, že „odkazujeme na bohatou a hlavně konstantní judikaturu českých soudů, ale nejen soudů, ale i státních zastupitelství.“ Další námitkou je námitka nepravdivosti tvrzení, kdy žalobce v odvolání uváděl, že není pravdou, že by pracoval bez povolení, když ve spise je založeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky ze dne 27.3.2012, z něhož vyplývá, že se povoluje žalobci zaměstnání do 14.3.2013. Ani s touto námitkou se žalovaný nevypořádal a ve výroku žalovaného rozhodnutí není na tuto skutečnost nikterak reagováno. Rozhodnutí odvolacího orgánu je neurčité. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svém právním názoru uvedeném v žalovaném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby..

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov.např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se

utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Jak vyplývá ze správního spisu a dále i z obou rozhodnutí, rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno proto, že byly naplněny důvody uvedené v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zák. č. 326/1999 Sb., protože žalobce byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Již správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel ze skutečnosti, že dne 19.10.2012 byla správním orgánem I. stupně provedena kontrola v areálu firmy INVENTA, s.r.o. v ulici S.K. Neumanna 2708, Pardubice. Na této stavbě byl kontrolován žalobce při výkonu zateplování a fasádních prací na budově bývalé vrátnice objektu, přičemž žalobce ke kontrole předložil rozhodnutí o povolení zaměstnání vydané Úřadem práce Praha ze dne 27.3.2012. Toto rozhodnutí jej opravňovalo k výkonu „dělníci v oblasti výstavby budov“ pro zaměstnavatele ETORINSTAV s.r.o. s místem výkonu práce Praha. Ve skutečnosti, že žalobce neměl pro výkon zaměstnání v areálu firmy INVENTA, s.r.o. v Pardubicích, vydané platné povolení k zaměstnání místně příslušným úřadem práce, shledal správní orgán porušení právních předpisů, a to konkrétně

naplněním ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zák. č. 326/1999 Sb. Žalobce v odvolání namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro jeho neurčitost, když tvrdil, že toto rozhodnutí neobsahuje závěr o tom, kdy, kde a jaké zaměstnání měl žalobce bez povolení vykonávat. S touto námitkou se žalovaný vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí takto:

„Pokud účastník řízení namítá, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro jeho neurčitost, zejména potom, pokud jde o skutek, pro který má být účastníku řízení uloženo správní vyhoštění, tak k tomu je nutné konstatovat, že v jednání účastníka, kterým se dopustil neoprávněného zaměstnání bez povolení k zaměstnání, spatřuje správní orgán I. stupně i odvolací orgán porušení zákona č. 326/1999 Sb. Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, jak z výše uvedeného vyplývá účastník řízení svým jednáním ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., naplnil, a napadené rozhodnutí o správním vyhoštění i s dobou po kterou mu nebude umožněn vstup na území členských států Evropské unie umožněn, bylo dle odvolacího orgánu vydáno zcela v souladu s tímto zákonem. Spisovým materiálem a z vyjádření účastníka řízení bylo doloženo a prokázáno, že účastník řízení neměl pro výkon pomocných stavebních prací v areálu firmy INVENTA, s.r.o. v ulici S.K. Neumanna 2708, Pardubice, a to v období nejméně od 16.10.2012 do 19.10.2012 platné povolení k zaměstnání vydané místně příslušným úřadem práce, tudíž pracoval bez povolení k zaměstnání.“ K tomu soud uvádí, že není pravdou, že by rozhodnutí správního orgánu I. stupně trpělo vadou zahrnující neurčitost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí, když z tohoto rozhodnutí naopak „je patrné, kdy, kde a jaké zaměstnání měl žalobce bez povolení vykonávat.“ Podle názoru krajského soudu plně postačí, když popis skutkového stavu zahrnující uvedenou skutečnost byl obsažen v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když žádný právní předpis přímo nestanoví, aby tato skutečnost byla uvedena přímo ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pokud žalobce odkazoval v této souvislosti na „bohatou a hlavně konstantní judikaturu českých soudů a státních zastupitelství“, tak v žalobě žádné takové rozhodnutí obsahující názor jím uvedený v žalobě, žalobce v žalobě neuvedl. Podle názoru krajského soudu je podstatné, že z rozhodnutí uvedená skutečnost vyplývá, když byla uvedena v odůvodnění rozhodnutí, které je jeho nedílnou součástí. Rovněž žalobce netvrdí pravdu, když poukázal na to, že se údajně žalovaný nevypořádal s námitkou, že žalobce nepracoval bez povolení, přičemž tímto povolením měl být jím předložené rozhodnutí Úřadu práce ČR ze dne 27.3.2012. S touto námitkou se žalovaný vypořádal na straně 4 žalovaného rozhodnutí, když zde přímo uvedl, že toto rozhodnutí opravňovalo žalobce k výkonu práce pro zcela jiného zaměstnavatele (ETORINSTAV s.r.o. s výkonem práce v Praze, nikoliv pro firmu INVENTA, s.r.o. v ulici S.K. Neumanna 2708 v Pardubicích, kde byl žalobce při výkonu práce kontrolován). Žalobce ostatně ani v průběhu správního řízení a ani v žalobě netvrdil, že by toto rozhodnutí úřadu práce se vztahovalo na výkon práce pro tohoto jiného zaměstnavatele v Pardubicích. Rovněž v tomto případě plně postačovalo z hlediska určitosti a srozumitelnosti rozhodnutí, když uvedený závěr správního orgánu byl uveden v jeho odůvodnění. Proto i tato námitka, jako předchozí výše uvedená, byla nedůvodná.

Krajský soud proto musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s.r.s.).

Výroku o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

O žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků soud nerozhodoval, neboť žalobce je od tohoto poplatku osvobozen (§ 11 odst. 2 písm.i) zák.č. 549/1991 Sb.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 13. června 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová